

Testamentum

*Együtt esszük meg
a világ testét.
Az éj fekete záporában,
lemosódik arcodról
a festék.*

*Kiteszed ujjaidat,
mint vonat beállókát.
Nem tudjuk,
hogy a Föld fejében
mit forgat.*

*Egyesülök Veled,
Holdsugárral lesz teli
az éjszaka.
Kinyílik a tér;
hogy kiszállhasson belőle
Apám időtlen madara.*

*Lehajolok cipődböz,
hogy szegény legyek újra.
Mielőtt pogácsa melleidet
az Úr becsomagolja nekem,
a hosszú útra...*

*Hogyan tudnám
arcodat elfelejteni.
Mikor a halál kapujában
az angyal,
mosolyod virágát
tőlem elveszi.*

Lopakodó

*A csönd nyála:
a Duna.
Az éj inni jön hozzá:
fekete puma.*

*A Hold: égre lőtt
ágyúgolyó.
Szád csatornáján,
lefolyik a szó.*

*A nyár,
a fény hálóingében
szalad.
Vergődnek
a tó-csapdában,
a balak.*

*Garázsajtaját nyitja
a szomszéd.
Csengőjük
csörgőkígyója
szól még.*

*A Mindenség:
sötétiséggel kitömött
állat.
Melled völgyébe
vezet le,
szerpentin vállad.*

*Átbukfencezik
a párna,
a földült ágyon.
Szétszórt magok,
lepedő-barázdákon.*

Távirat

*A csönd: kisfiú.
Áll a Mindenség
magánya előtt.
A folyó sírása,
a városba bejött.*

*A valóság
elszereti sógornőjét:
az álmot.
A szél, függönybe
csavarodva folytatja,
a táncot.*

*Együtt ülünk a pincében,
almák gránátjai között.
A fával hiába
etetjük a tüzet,
a kéményen át
megszökött.*